

မမ
မမ

(မန္တလေး)

အိပ်ယောကျေ

စာရေးသူ ပီပီ(မန္တလေး)
ဝတ္ထုအမည် အစိမ်းသေကဝေမ
(၁)

ပြောင်း... ဝှမ်း... ဝှမ်း

တဟဲဟဲ... တရဲရဲ နဲ့လေပြင်း အမွေမှာ

သခိုင်း ဧရပ်အမိုးသွပ်ပြားကို လက်ပံအိုရဲ့ အကိုင်းအလက်များက တဝုန်းဝုန်းဖြင့် ရိုက်ခတ်နေ၏။ လရောင်အောက်တွင် ငြိမ်သက်စွာ လှဲလျောင်းနေသော မြေပုံအချို့ပေါ်သို့ တကျီကျီ တကျွက်ကျွက်နဲ့ ပြေးလွှားအစာရှာဖွေနေတဲ့ မြေကြွက်ကြီးများမှာ လူသံကြား၍ထင်သည်။ အမွှေးအမှင်များ ထောင်ကာ မျက်လုံးနီကြီးများဖြင့် ဘခက်ကို လှမ်းကြည့်နေကြသည်။

အူ... ဂူ... ဂူ... ဂူ

သခိုင်းအစပ်နားဆီက တောခွေးတစ်ကောင်၏ ဆွဲဆွဲငင်ငင်အူသံက ဘခက်ကို ကြက်သီးမွှေးညင်း ထောင်ထသွားစေ၏။

အုတ်ဂူအကြိုအကြားမှာ ပေါက်နေသည့် လူတစ်ရပ်ခန့် ဘောစကိုင်းပင်အချို့ လှုပ်ခါယမ်းနေသည်မှာ တစ္ဆေများ အစာရှာထွက်ဖို့ နိုးထလာသလိုပင်။

ဘခက် အဖော်ခေါ်လာသည့် ကိုကိုရီ အားကြည့်လိုက်သည်။

ပါးစပ်က သံဗုဒ္ဓေဂါထာသာ ရွတ်နေသည်။ လူက ကတုန်ကယင်နဲ့ အစ

လယ်ဆုံး အချိုး မကျနလှပေ။

သူ့ကိုကြည့်သည့် ဘခက်အား ပြန်ကြည့်ကာ နောက်ကျောမလုံဖြစ်နေ ပြီး...

"ဆ... ဆ... ဆရာခက်... ဘာ... ဘာလဲဟမ် ဘာကြည့်တာလဲဗျာ၊ ကျုပ် နောက်... နောက်က ဘာကြီးလဲဗျာ"

ဘခက် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ကိုရီ၏ပုံကြည့်၍ ရီချင်သွားသည်။ ကြည့် လေ လက်တစ်ဖက်တွင် ပုဆိုးခါးပုံစံကို ဆွဲထားကာ ကျောကိုကော့ ထားသည်။

လက်တစ်ဖက်က အမွှေးတိုင်ထုပ်များ၊ ဖယောင်းတိုင်များကို ကိုင်ထား ကာ မျက်နှာပြင် တစ်ခုလုံး ဇောချွေးများပြန်နေ၏။

သူ၏ ပုဆိုးအောက်နားစက ကန္တာရ ဆူးခြုံငုံငြိကာ နောက်က ဆွဲထား သလိုဖြစ်နေသည်။

ကိုကိုရီ၏ စိတ်ထဲ သရဲက ဆွဲထားသည်ဟု ထင်နေပုံရ၏။

"ဆ... ဆရာခွက်... ကယ်ပါဦးဗျာ"

"ဟီးဟီး"

ဘခက် ရယ်လိုက်၏။ ဆရာခက်တောင် မပီသပဲ ဆရာခွက်ဖြစ်နေသော ကိုကိုရီ၏နောက်က ပုဆိုးစနှင့် ငြိနေသောဆူးကို ဖြုတ်ပေးလိုက်၏။

"မင်းကလည်းကွာ ဒီလောက် အသည်းငယ်ရလားဟ ဆူးနဲ့ငြိနေတာပါ ကွ"

ကိုကိုရီက...

"အဟီး... ကျော် ကြောက်ဖူးရယ် နည်းနည်းလေး လန့်တာပါ ဆရာခက်" ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ကြီးမှ သံချိုင်းကို ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်ထဲ လာရ

သည်က ကိုကိုရီ ပူဆာလို့ လာရခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုကိုရီက လယ်ပိုင်ရှင်သူဌေးသား တစ်ယောက်။

အသက်က ၃၅ နားကပ်နေပြီ။ ရည်းစား မရှိ။ မိန်းမ မရှိ လူပျိုသိုးကြီး ပေါ့။

ရည်းစားချစ်သူ မရှိဆို ဘယ်ရှိပမလည်း။ သူပုံကိုကြည့်ဦးလေ။ အရပ်က ကလန်ကလား ဖိပေနီးပါး။

ပါးစပ်ပေါက်ကို သွားဖြင့် ကဲလားထုတ်ထားသလို သွားခေါသည်။ သွားခေါပြီဆိုမှတော့ မျက်လုံးက... ပြူးပြီလေ။ ပြူး မပြူး မမေးနဲ့။

လူရွှင်တော် ငြိမ်းချမ်းက အဖေခေါ်လောက်တယ်။ လူများ အသားမည်း တာက မည်းမည်းလေးပဲဟု ဖြေသိမ့်တွေးပေးကြည့်ပေးလို့ ရတယ်ဗျ။

အဲ... ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်လိုက်ကျော် ကိုကိုရီကတော့ မည်းတယ် ပြောမ ရဘူး။

မွဲတယ်ပဲ ပြောရလိမ့်မယ်။ ဟီးဟီး မျက်စိ လည်သွားလား။ မလည်နဲ့... သူ့အသားရေက မီးယပ်သွေးဆုံးကိုင် အဖွားကြီးလို မွဲခြောက်ခြောက်ပေါ့။ မယုံရင် နေ့လယ် နေ့ခင်းသူအိပ်နေတာ လာကြည့်။

ဟောက်သံသာ မထွက်ရင် မသာအလောင်း ပြင်ထားသလိုပဲ။

အဲသည်တော့... ချစ်သူရှိပါဦးမလား။ စာဖတ်သူရော... သူ့ကို စိတ်ကူး ယဉ်ကြည့်ပါလား။ စိတ်ဝင်စားတယ် ဆိုပြောနော်။ သူ့ဖုန်းနံပါတ် တောင်း ပေးလိုက်မယ်။

ကဲ... ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်လိုက်ကျော် မျက်လုံးပြူးပြူး၊ သွားခေါခေါ၊ အသားမွဲခြောက်ခြောက် လူပျိုကြီး ကိုကိုရီလည်း အသွေးနဲ့ကိုယ်၊ အရိုးနဲ့ လူ(အသားကပါလေကာလေးမို့)ပဲလေ။

သူ့ခမျာလည်း လူ့ဘဝရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ချစ်တတ်တဲ့ အသည်းနှလုံးက တိုက်တွန်းနှိုးဆော် ရှာတော့ ချစ်သူလေး တစ်ယောက် လောက် ရချင်ရှာတာပေါ့။

ဘာပြောပြော... ဝတ်မှုန်ရွှေရည်လို အသားရေနဲ့ အိချောပိုလို ဘော်ဒီ လေးရှိတဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်တော့ ရချင်ရှာမပေါ့လေ။

ဒီတော့ ဆရာဘခက်ဆီ လာပြီး အကူအညီ တောင်းခံရှာတယ်။ ဆရာဘ ခက်ဆိုတာက နယ်နယ်ရရတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ယောပြန်ဆောပြန် အထက်လမ်း ဆရာ။

အလွန် အစွမ်းထက်တဲ့ ပယောဂ ဆရာပေါ့။ ဒီနယ်တစ်ရိုးမှာ ဆရာစိုးပြီး ရင် ဆရာဘခက်က အားအကိုးရဆုံးပဲလေ။ ဒါကြောင့် ကိုကိုရီက ဆရာဘ ခက်ဆီ ရောက်လာပြီး... သူ့ဒုက္ခကို တင်ပြတယ်။

"ဆရာခက်... ကျုပ်... မိန်းမလိုချင်ပြီဗျာ ဟီးဟီး... အဲဒါ ဆရာခက်... ကျုပ် ကို ပီယဆေးလေး... ဘာလေး... မစပါလားဟွင်"

"အင်... ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလည်း ကိုရီ ဖြုန်းစားကြီး မိန်းမလိုချင် ရအောင်၊ နင်က... တွေ့ထားပြီလားဟ"

"ဟုတ်ဟုတ်... ဆရာခက် တွေ့ထားပြီဗျ။ ရွာတောင်ပိုင်းက မမြေနှစ် သမီး... မေခင်လေးလေ... ဆရာခက်။ ဟီးဟီး ဘယ့်နှယ်လည်း ကျုပ်နဲ့ လိုက်ဖက်တယ် မဟုတ်လား အာစရီ"

"ပတောက် တောက်"

ငင့် ဝါးလက်စ ကွမ်းသီးတောင် ပါးစပ်က ခုန်ထွက်သွားတယ်။

နင့်အမေခွမ်း... ကြိုက်လည်းကြိုက်တတ်ပဲ။ မေခင်လေးဆိုတာ ရွာရဲ့ ကွမ်းတောင်ကိုင် ပန်းတောင်ကိုင် အပျိုချော။ အသက်လေးရှိလှ ၁၇နှစ်

ထက် မပိုလောက်ချေ။ အသားလေးက ဝင်းဝါပြီး ကြည်လင်နေသည်။
ထွာဆိုင်ခါးနှင့် ဖွံ့ထွားသည့် တင်သားလေးနဲ့အတူ သူမ၏ စူပုံပုံ ရွှေရင်ဖြိုး
ဖြိုး အသားစိုင်းများက ကာလသားငယ်တွေသာမက အရွယ်တော် ဟိုင်းနေ
သည့် ကာလသား လူပျိုကြီးများပါ သားရေ တမြားမြား ဖြစ်စေ၏။

ယခုတော့... ဒင်းက မတန်မရာ မှန်းနေသည်။ တကယ်ဆို မေခင်အမေ မြ
နှစ်တောင် သူ့ထက်လပိုင်းလောက်များ ငယ်နေမလား မသိချေ။

"နေပါဦး... ကိုရီရယ်၊ ခင်ဗျားက ကြိုက်နေတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ သူ့ဘက်
ကရော... ဘယ်လို အခြေနေရှိလဲ"

"ဟီးဟီး... ဆရာကလည်း ကျုပ်က... ဖွင့်မပြောရဲသေးလို့ပါ။ သူလည်း...
ကျုပ်ကို ပြန်ကြိုက်မှာပါ ။ မေတ္တာစစ်တို့ဟူသည် ကွေးကွင်းရာ မြေရှိတဲ့
ဟီးဟီး"

အောင်မယ်လေးဗျာ သူကနွားပြာကြီး အောက်သွား မရှိသလို တဟီးဟီးနဲ့
ပြောနေတယ်။

ဘာတဲ့ ဖွင့်ပြောရင် အဆင်ပြေမှာပါတဲ့။ မြင်ယောင်မိတယ် သူကြီး
ကြိမ်လုံးနဲ့ထိတ်တုံး။

"အွင်း ဟုတ်ပါပြီဗျာ အဲဒါဆိုလည်း ကိုယ့်ဘာသာ ပြောပါလား...
လူပျိုကြီးရ ကျုပ်တော့... အမှုထဲ ဆွဲမထည့်ပါနဲ့နော်"

"အာ... ဆရာခက်ကလည်း သူ့အားကိုးပြီးလာပါတယ်ဆို...။ ရဘူး... နော်
... ရဘူး... ရဘူး၊

ပီယဆေး မရရင်မပြန်ဘူး၊ ဒါဖြဲ... ဟွန့်"

ငင့်... ဆရာခက် ဖင်စတွန့်သွားသည်။ မတွန့်ပဲ နေနိုင်မလား... သေနာ
ကျကြီးက သူ့ရုပ်နဲ့ မလိုက်ဖက်စွာ... လာမူပြနေသည်လေ။

သူမိန်းမ မရရင် ကိုယ်ပဲ ဖြတ်ဖောက်ချုပ် လုပ်ပြီး... သူ့အား အလုပ်အကျွေးပြုရမည့် သဘောလားမသိ။

အမယ်ဦး... တွေးပြီး ဘခက်ကျောချမ်းသွား၏။

မဖြစ်ချေဘူး။ ဒီပေါက်ခေါ်နှာဘူးကောင်တော့ မပေးရင်၊ အဟုတ်မပြန်တဲ့ ပုံနဲ့မို့ ကြည့်ကောင်း အောင်ပြောလိုက်မှဟု၊ ဘခက် တွေးမိလေသည်။

ကြည့်လေ၊ အခုလည်း ဘခက် အိမ်ပေါ်တက်ပြီး၊ ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ ကန်တော့ပွဲထဲက ငှက်ပျော်သီးတွေ ဖြုတ်စားနေတာ တစ်ဖီးတောင် ကုန် သွားပြီ။ အံ့မယ်၊ ကိုယ်တော်ချောက၊ ဘုရားစင် ရှေ့သွားကာ၊ တစ်ရေးတစ် မော အိပ်ဦးမည့်သဘောနဲ့ လှဲလျောင်းတော် မူနေသည်။ အိပ်ရာနီးလာလို့ စားစရာငှက်ပျော်သီး မတွေ့ရင် ဘခက်အား ရန်မူနိုင်သေးသည်ဟု တွေး ကာ ဘခက်ပေါင်နှစ်လုံးကို တင်းတင်းစေ့လိုက်မိသည်။ မတော်၊ ဒင်းက အတင်းလုစားရင် ဘခက်မျိုးတုန်းရချည်ရဲ့။

ကိုကိုရီ လှဲနေရာမှ ထကာ၊ ဘခက် ထိုင်နေသည့်အနား တိုးလာ၏။ သွားခေါမင်းသားက သူ၏ပြုူးနေသည့် မျက်လုံးကို ပေကလပ်၊ ပေကလပ် လုပ်ကာ

"ဆရာခက် လုပ်ပါဗျ၊ ကျုပ်မိန်းမရရင် ဆရာခက်အိမ်ကို သွပ်ပြားမိုးပေး မယ်ဗျာ၊ တကယ်ဆရာခက်"

ဘခက် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ သူ့အိမ်က မိုးမလုံဘူးလေ။ မိုးရာသီဆို တစ်အိမ်လုံး ရှိသမျှ ခွက်တွေ၊ ဇလုံတွေ ကြမ်းပေါ် ရေခံထားရသည်။ သွပ်ပြားဈေးကလည်း ကောင်းသည်။ မမိုးနိုင်သေးချေ။ အခုပေါက်ခေါက မိုးပေးမည်ဆိုတော့ ဆရာဘခက် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားလေး ဖြစ်သွားသည်။ ဒါနဲ့ဆရာခက်က...

"အင်း... ဒီလိုရှိတယ် ကိုရီရ၊ ကျုပ်က လုပ်မပေးချင်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီကိစ္စက ဆေးဖော်မှ ရတာဗျ"

ငတိက... ဘာမှပူပန်ပုံ မပေါ်ပဲ

"အင်းလေ... ဖော်ပေါ့ ဆရာခက် ကျုပ်စောင့်နေပါ့မယ်"

ဆရာဘခက် ခေါင်းကုတ်ခါ...

"ဟာ... အဲဒီလို မလွယ်ဘူးဗျ ဆေးဖော်တဲ့အခါ... သီချိုင်းထဲကို ညအချိန် မတော် သွားရတယ်... ပြီးတော့... ခက်တယ်"

ပေါက်ခေါက... ရင်ကော့ခါ...

"ဆရာရယ်... ဘာခက်တာလည်း ဘာလိုတာလည်း ပြောစမ်းပါ၊ ကျုပ်... အဘဆီက ငွေတောင်းဝယ်ပေးမယ်"

"ဝယ်ရတာမျိုး မဟုတ်ဘူးဗျ... အချိန်ရယ်၊ အစိမ်းသေမိန်းမ အလောင်းရယ်... လိုတယ်"

ပေါက်ခေါ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းဖြင့်

"ဗျာ... အစိမ်းသေ... ဟုတ်လားဆရာခက်..."

"အေးလေ... အစိမ်းသေဆို ကျုပ်တို့ရွာက အလောင်းကို ရွာထဲထားရိုး ထုံးစံမရှိဘူးလေ။ ရွာပြင် လက်ပံပင်သီချိုင်းမှာ အလောင်းပြင်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှ သင်္ဂြိုဟ်ကြတာလေ..."

"အဲဒီ အလောင်းဆီသွားပြီး ကျုပ်တို့က ပီယဆေးဖော်ရမှာဗျ..."

ပေါက်ခေါ ကိုကိုရီက...

"ဟီးဟီး လိုတာပြော ဆရာ၊ ကျုပ်အကုန်ဝယ်ပေးမယ်... ဒါပေမဲ့... ကျုပ်... လိုက်စရာမလိုဘူးမို့လား"

ဆရာဘခက် တင်းသွားလေပြီ။

"ခင်ဗျား... မိန်းမလိုချင်လို့... လုပ်ပေးရမှာ မလိုက်လို့... မရဘူး။ လိုချင်တဲ့ သူ ကိုယ်တိုင်လိုက်မှရမှာ..."

မျက်ပြူး... ပိုပြီးပြူးသွား၏။

"ကျွန်... ကျွန်... ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် လိုက်ရမယ်... ဟုတ်လား ဆရာ ခက်"

ဘခက် ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်သည်။

"ဆရာရယ်... မလိုက်လို့ မရဘူးလား။ သား... ကြောက်တတ်လို့ပါ... အ ဟင့်ဟင့်"

အံ့မယ်... သေနာကျ မူနေပြန်ပြီ။

"မရဘူး ခင်ဗျား မလိုက်ရင်... ကျုပ်လည်း လုပ်မပေးနိုင်ဘူး..."

ကိုကိုရီ မမြနှစ်သမီးလေးကို မြင်ယောင်ကာ တံတွေးကို ဂလုဟု မြည် အောင်မြို့ချလိုက်ပြီး...

"လိုက်မယ်... ဆရာ"

"အဲဒါဆို ဒီနေ့ည အချိန်ကိုက်ပဲဗျာ ရွာအနောက်ပိုင်းက အပျိုကြီး မလှရွှေ ကြက်ရိုးနင်ပြီး သေလို့ သီချိုင်းဇရပ်ပေါ်မှာ ပြင်ထားတယ်... ခင်ဗျားကျုပ် ဆီကို

ည၁၁နာရီလောက် လာခဲ့..."

ကိုကိုရီ မျက်နှာငယ်လေးနှင့်...

"ဟုတ်ကဲ့... ဆရာဘခက်"

ဘခက်က ညကျ ယူလာရမည့် ပစ္စည်းများကို ဝယ်ယူခဲ့ရန် အသေချာ

မှာလိုက်သည်။

ကိုကိုရီက ခဲတံတစ်ချောင်း တောင်းယူကာ စာရွက်အလွတ်ပေါ် ချ
ရေးမှတ်သားကာ ပြန်သွားလေသည်။

ဘခက်... ကိုကိုရီ၏ ကျောပြင်ကိုငေးကာ သက်ပြင်းလေးလေး ချလိုက်
မိသည်။
